



ΤΖΕΪΝ ΟΣΤΕΝ

Έμμα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ



ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Έμμα Γούντχαουζ, όμορφη, ευφυής, πλούσια, με ένα άνετο σπίτι και πρόσχαρο χαρακτήρα, φαινόταν να συνδυάζει κάποια από τα πλέον περιζήτητα προσόντα' στα είκοσι ένα χρόνια της ζωής της ελάχιστα ήταν εκείνα που την είχαν δυσареστήσει ή ανησυχήσει.

Ήταν η μικρότερη από τις δύο κόρες ενός εξαιρετικά τρυφερού και ανοιχτόκαρδου πατέρα. Η αδελφή της είχε παντρευτεί σε πολύ νεαρή ηλικία και η Έμμα είχε αναλάβει από νωρίς τον ρόλο της κυρίας του σπιτιού. Η μητέρα της είχε πεθάνει καιρό πριν και είχε μόνο ελάχιστες θολές αναμνήσεις της τρυφερότητάς της' ωστόσο, τη θέση της είχε πάρει μια θαυμάσια γυναίκα –η γκουβερνάντα της–, η οποία είχε αντικαταστήσει επάξια τη μητέρα της.

Δεκαέξι χρόνια έμεινε η δεσποινίδα Τέιλορ στο σπιτικό των Γούντχαουζ, και ήταν περισσότερο φίλη και λιγότερο γκουβερνάντα, αγάπούσε πολύ και τα δύο κορίτσια, αλλά η Έμμα ήταν η αδυναμία της. Ανάμεσά τους υπήρχε η οικειότητα που συναντά κανείς σε αδελφές. Την εποχή που η δεσποινίδα Τέιλορ διατηρούσε ακόμη τυπικά την ιδιότητα της γκουβερνάντας, ο ήπιος χαρακτήρας της δεν της είχε επι-

τρέψει ποτέ να καταπιέσει στο ελάχιστο την Έμμα, και καθώς η επιρροή της όποιας εξουσίας της είχε πλέον εξασθενήσει, οι δυο γυναίκες έγιναν πολύ στενές φίλες. Η Έμμα, κατά βάθος, έκανε ό,τι ήθελε – παρότι έτρεφε ιδιαίτερο σεβασμό για τις απόψεις και τις κρίσεις της δεσποινίδας Τέιλορ, στο τέλος έκανε το δικό της.

Αν μπορούσε να προσάψει κάποιος κάτι στην Έμμα, ήταν αυτή ακριβώς η υπερβολική ανεξαρτησία της και η τάση της να υπερεκτιμά τον εαυτό της: ίσως αυτά τα χαρακτηριστικά της να ήταν και το μοναδικό ελάττωμά της που θα μπορούσε να περιορίσει την τόσο καλοτυχία της. Ωστόσο, προς το παρόν, ο κίνδυνος αυτός δεν ήταν και τόσο ορατός.

Η θλίψη – μια ανεπαίσθητη θλίψη – ήταν αναπόφευκτο να έρθει κάποια στιγμή, αλλά όχι με τη μορφή μιας δυσάρεστης συνειδητοποίησης. Η δεσποινίδα Τέιλορ παντρεύτηκε. Αυτή η απώλεια ήταν το πρώτο γεγονός που τη λύπησε. Τη μέρα του γάμου της αγαπημένης της φίλης, η Έμμα για πρώτη φορά δεν μπορούσε να απαλλαγεί από τις μαύρες σκέψεις. Όταν τελείωσε η τελετή και έφυγαν οι καλεσμένοι, η Έμμα και ο πατέρας της κάθισαν οι δυο τους να δειπνήσουν, χωρίς να περιμένουν κάποιον τρίτο που θα μπορούσε να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα της βραδιάς. Ως συνήθως, μετά το φαγητό ο πατέρας της πήγε για ύπνο κι εκείνη απέμεινε μόνη να συλλογίζεται αυτά που είχε χάσει.

Ο γάμος της δεσποινίδας Τέιλορ είχε κάθε προοπτική ευτυχίας. Ο κύριος Γουέστον ήταν ένας σπάνιος χαρακτήρας: ευκατάστατος, στην κατάλληλη ηλικία για γάμο, με καλούς τρόπους και η Έμμα ένιωθε κάποια ικανοποίηση όταν σκεφτόταν με πόση αυταπάρνηση και πόσο γνήσια φιλικά αισθήματα είχε βοηθήσει να ευοδωθεί αυτό το συνοικέσιο. Εντούτοις, δεν μπορούσε να αποφύγει ένα αίσθημα μελαγχολίας και ανησυχίας για το μέλλον. Η δεσποινίδα Τέιλορ θα της έλειπε κάθε ώρα και στιγμή. Η Έμμα αναπολούσε με νοσταλγία την καλοσύνη και

τη στοργή με τις οποίες η δεσποινίδα Τέιλορ την περιέβαλλε επί δεκαέξι ολόκληρα χρόνια – θυμόταν όσα είχε μάθει από κείνη, τα παιχνίδια τους, το πώς η δεσποινίδα Τέιλορ πάσχιζε με κάθε τρόπο να εκδηλώνει την τρυφερότητά της και να τη διασκεδάζει όταν ήταν καλά, αλλά και με πόση αφοσίωση τη φρόντιζε όταν περνούσε τις διάφορες παιδικές αρρώστιες. Ήταν πολλά αυτά που χρωστούσε στη δεσποινίδα Τέιλορ, και ειδικά τα τελευταία επτά χρόνια –μετά τον γάμο της μεγαλύτερης αδελφής της Ιζαμπέλα–, όταν είχαν απομείνει μόνες και η σχέση των δύο γυναικών είχε γίνει απολύτως ισότιμη και ακόμα πιο στενή. Η δεσποινίδα Τέιλορ ήταν σπάνια φίλη αλλά και εξαιρετική συντροφιά, έξυπνη, καλλιεργημένη, αποτελεσματική, γλυκομίλητη, γνώριζε καλά τις συνήθειες της οικογένειας, έτρεφε γνήσιο ενδιαφέρον για τα συμπεριφέροντά της, και ειδικότερα σε ό,τι είχε σχέση με την Έμμα, ότι της έδινε χαρά ή την απασχολούσε – ήταν το άτομο με το οποίο μπορούσε, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, να μοιραστεί τις σκέψεις της και το οποίο την περιέβαλλε με τρυφερότητα χωρίς να της βρίσκει ψεγάδι.

Πώς θα άντεχε τώρα αυτή την αλλαγή; Παρότι η φίλη της θα έμενε μόλις μισό μίλι μακριά, η Έμμα ήξερε πως αυτή ήταν μια μεγάλη διαφορά – άλλο η κυρία Γουέστον που είναι μόλις μισό μίλι μακριά και άλλο η δεσποινίδα Τέιλορ μέσα στο σπίτι· παρά τα τόσα πλεονεκτήματά της, προσωπικά και οικογενειακά, ένιωθε πως τώρα κινδύνευε να περιπέσει σε πνευματικό μαρασμό. Σαφώς και αγαπούσε τον πατέρα της, αλλά αυτός δεν ήταν η καλύτερη συντροφιά για κείνη. Δεν μπορούσε να κάνει μαζί του μια ενδιαφέρουσα συζήτηση για κάποιο σοβαρό θέμα ή έστω να αστείευτεί για κάτι.

Το πρόβλημα ήταν η μεγάλη διαφορά ηλικίας που είχαν (ο κύριος Γούντχαουζ δεν ήταν και τόσο νέος όταν αποφάσισε να παντρευτεί), που το επιδείνωναν η φιλασθένεια και οι συνήθειές του. Σε όλη του τη

ζωή υπήρξε υποχόνδριος, δεν άσκησε ποτέ ιδιαίτερα το πνεύμα και το σώμα του—ο κύριος Γούντχαουζ ήταν πιο γέρος από την ηλικία του. Αν και όλοι τον αγαπούσαν για την καλосύνη και τον αξιαγάπητο χαρακτήρα του, δεν θα τον έλεγε κανείς άνθρωπο με ιδιαίτερα ενδιαφέροντα.

Όσο για την αδελφή της Έμμα, αν και δεν απομακρύνθηκε πολύ από το πατρικό της σπίτι μετά τον γάμο —καθώς είχε εγκατασταθεί στο Λονδίνο—, τα δεκαέξι μίλια απόσταση δεν ήταν πολλά, ωστόσο δεν ενθάρρυναν τις καθημερινές επισκέψεις. Και έπρεπε να μεσολαβήσουν πρώτα τα ατελείωτα βράδια του Οκτωβρίου και του Νοεμβρίου, τα οποία θα περνούσε μόνη στο Χάρτφιλντ, μέχρι να φτάσουν τα Χριστούγεννα, όταν η Ιζαμπέλα με τον άντρα και τα παιδιά της θα έρχονταν να γεμίσουν το σπίτι και να της προσφέρουν ξανά την ευχάριστη συντροφιά τους.

Στο Χάιμπερι, χωριό πολυπληθές και μεγάλο σε έκταση, κωμόπολη σχεδόν, μέρος του οποίου αποτελούσε και το Χάρτφιλντ (παρά τα ξεχωριστά του λιβάδια, τους θαμνώνες, αλλά και το διαφορετικό όνομα), δεν υπήρχαν άτομα του επιπέδου της Έμμα. Οι πλέον διακεκριμένοι κάτοικοι της περιοχής ήταν οι Γούντχαουζ, κι αυτός ήταν ο λόγος που όλοι τους σέβονταν. Η Έμμα είχε πολλές γνωριμίες στο χωριό, καθώς ο πατέρας της ήταν ευγενικός με τους πάντες, αλλά καμιά από αυτές τις γνωριμίες δεν μπορούσε να υποκαταστήσει, ούτε για μισή μέρα, τη συντροφιά της δεσποινίδας Τέιλορ. Ήταν μια δυσάρεστη αλλαγή στις συνήθειές της και η Έμμα μελαγχολούσε, αναστέναζε και ευχόταν όλα τα εξωφρενικά πράγματα, μέχρι που ο πατέρας της ξύπνησε και υποχρεώθηκε να δείχνει καλοδιάθετη για να τον κάνει να νιώσει καλύτερα. Το πθικό του κυρίου Γούντχαουζ χρειαζόταν στήριξη. Ήταν αγχώδης άνθρωπος και εύκολα μελαγχολούσε συμπαθούσε αυτούς που του ήταν οικείοι και δεν ήθελε να τους απο-

χωρίζεται, ενώ ταυτόχρονα απεχθανόταν τις αλλαγές κάθε είδους. Οι γάμοι ήταν πάντοτε δυσάρεστοι επειδή επέφεραν αλλαγές. Δεν είχε ακόμη συνηθίσει απόλυτα την ιδέα του γάμου της Ιζαμπέλα και ενίοτε μιλούσε για τη μεγάλη κόρη του σαν να τη λυπόταν, παρότι εκείνη είχε παντρευτεί από έρωτα, και να που τώρα έπρεπε να αποχωριστεί και τη δεσποινίδα Τέιλορ. Εξαιτίας της αθώας αλλά εγωιστικής προσπάθειας στις συνθήκές του και της αδυναμίας του να αντιληφθεί πως κάποιοι άνθρωποι μπορεί να σκέφτονται διαφορετικά από αυτόν, ο κύριος Γούντχαουζ πίστευε πως με το να παντρευτεί η δεσποινίδα Τέιλορ είχε διαπράξει μεγάλο σφάλμα –τόσο για τον εαυτό της, όσο και για τους άλλους– και ότι θα ήταν πιο ευτυχισμένη αν περνούσε την υπόλοιπη ζωή της μαζί τους στο Χάρτφιλντ. Η Έμμα, στην προσπάθειά της να αποσπάσει το μυαλό του πατέρα της από αυτές τις σκέψεις, χαμογελούσε και φλυαρούσε όσο πιο ανάλαφρα μπορούσε. Όταν, όμως, σερβιρίστηκε το τσάι, του ήταν αδύνατον να μην επαναλάβει όλα όσα είχε πει και στο γεύμα:

«Η καημένη η δεσποινίδα Τέιλορ! Μακάρι να είχε μείνει εδώ μαζί μας. Τι κρίμα που ο κύριος Γουέστον την εντόπισε!».

«Δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας, μπαμπά, το ξέρετε αυτό. Ο κύριος Γουέστον είναι ένας καλοσυνάτος, ευχάριστος, εξάιρετος κύριος και του αξίζει μια καλή σύζυγος. Δεν μπορεί εμείς να έχουμε την απαίτηση από τη δεσποινίδα Τέιλορ να μείνει για πάντα μαζί μας και να υπομένει όλες τις ιδιοτροπίες μου τη στιγμή που της δόθηκε η ευκαιρία να φτιάξει το δικό της σπιτικό».

«Δικό της σπιτικό! Και ποιο είναι, παρακαλώ, το όφελος, όταν το δικό μας είναι τρεις φορές μεγαλύτερο και εσύ, καλή μου, δεν είχες ποτέ ιδιοτροπίες».

«Μπορούμε να πηγαίνουμε συχνά να τους βλέπουμε ή να έρχονται

εκείνοι σε εμάς. Δεν θα καθούμε! *Εμείς* πρέπει να κάνουμε την αρχή, μπορούμε το συντομότερο να επισκεφθούμε τους νεόνυμφους».

«Και πώς να φτάσω εγώ μέχρι εκεί πέρα, καλή μου; Το Ράνταλς είναι πολύ μακριά, αγαπημένη μου. Εγώ δεν αντέχω να περπατήσω ούτε τη μισή απόσταση».

«Όχι, μπαμπά. Δεν χρειάζεται να περπατήσετε μέχρι εκεί. Θα πάμε με την άμαξα».

«Με την άμαξα; Δεν θα του αρέσει καθόλου του Τζέιμς να βγάλει τα άλογα για μια τόσο μικρή απόσταση. Και πού θα αφήσουμε τα καμμένα τα άλογα την ώρα που εμείς θα κάνουμε την επίσκεψή μας;»

«Στον στάβλο του κυρίου Γουέστον, μπαμπά. Το ξέρετε πως το έχουμε ήδη κανονίσει αυτό. Μίλησα με τον κύριο Γουέστον χθες βράδυ. Όσο για τον Τζέιμς, να είστε σίγουρος ότι πάντα θέλει να πηγαίνει στο Ράνταλς. Η κόρη του η Χάνα δουλεύει εκεί ως καμαριέρα. Αμφιβάλλω αν θα ήθελε να μας πάει σε άλλο μέρος εκτός από αυτό. Και, άλλωστε, εσείς το κάνατε αυτό, μπαμπά. Εσείς βρήκατε στη Χάνα αυτή την καλή δουλειά. Κανείς δεν είχε σκεφτεί τη Χάνα μέχρι την ώρα που την αναφέρατε – γι' αυτό φυσικά και ο Τζέιμς σάς είναι βαθύτατα υπόχρεος».

«Ευτυχώς που το σκέφτηκα. Μεγάλη τύχη. Εξάλλου, δεν θα ήθελα επ' ουδενί ο καμμένος ο Τζέιμς να νομίζει πως αδιαφορώ για τους δικούς του. Είμαι σίγουρος ότι η Χάνα θα γίνει πολύ καλή καμαριέρα, είναι εκλεπτυσμένη και ευγενική κοπέλα, την εκτιμώ πολύ. Κάθε φορά που τη συναντώ υποκλίνεται και με ρωτάει πολύ ευγενικά για την υγεία μου. Επίσης, όποτε έρχεται εδώ να σε βοηθήσει στη ραπτική σου, έχω προσέξει με πόση διακριτικότητα ανοίγει και κλείνει τις πόρτες, δεν τις κοπανά. Είμαι βέβαιος πως θα γίνει εξαιρετική καμαριέρα και πως θα είναι μεγάλη ανακούφιση για τη δεσποινίδα Τέιλορ

να έχει κοντά της κάποια που έχει ήδη συνηθίσει. Και κάθε φορά που ο Τζέιμς θα επισκέπτεται την κόρη του θα της μεταφέρει και τα δικά μας νέα».

Η Έμμα έβαλε τα δυνατά της για να διατηρηθεί ο ευχάριστος αυτός τόνος στη συζήτηση, ελπίζοντας πως –το τάβλι βέβαια θα βοηθούσε– θα περνούσε ένα συμπαθητικό βράδυ με τον πατέρα της, χωρίς άλλες δυσάρεστες σκέψεις πέρα από τις δικές της. Το τραπεζάκι με το τάβλι είχε ήδη ετοιμαστεί, αλλά αμέσως μετά ήρθε ένας επισκέπτης και το άφησαν στην άκρη.

Ο κύριος Νάιτλι, ένας έξυπνος, συνετός άντρας γύρω στα τριάντα επτά με τριάντα οκτώ, δεν ήταν μόνο παλιός και στενός φίλος της οικογένειας, αλλά και ο μεγαλύτερος αδελφός του συζύγου της Ιζαμπέλα. Έμενε περίπου ένα μίλι μακριά από το Χάιμπερι, τακτικός και πάντα ευπρόσδεκτος επισκέπτης των Γούντχαουζ. Αυτή τη φορά μάλιστα ήταν ακόμα πιο καλοδεχούμενος, καθώς ερχόταν κατευθείαν από το σπίτι των κοινών τους συγγενών στο Λονδίνο. Είχε επιστρέψει στην οικία του πριν από λίγες ώρες –μετά από απουσία μερικών ημερών–, είχε δειπνήσει και στη συνέχεια σκέφτηκε να πεταχτεί μέχρι το Χάρτιφιλντ για να τους πει ότι όλοι στην Μπράνσογουικ Σκουέαρ ήταν καλά. Η ιδέα του αποδείχτηκε εξαιρετική, καθώς κατάφερε –έστω και για λίγο– να φτιάξει τη διάθεση του κυρίου Γούντχαουζ.

Ο κύριος Νάιτλι ήταν ευχάριστο άτομο και η συζήτηση μαζί του επιδρούσε πάντα θετικά στον πατέρα της Έμμα, ο οποίος βρήκε την ευκαιρία να τον βομβαρδίσει με ερωτήσεις για την «καημένη την Ιζαμπέλα» και τα εγγόνια του. Όταν πια είχε πάρει όλες τις καθημερινές απαντήσεις που περίμενε, ο κύριος Γούντχαουζ παρατήρησε με ευγνωμοσύνη:

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κύριε Νάιτλι, που ήρθατε να μας

επισκεφθείτε, παρότι η ώρα είναι περασμένη. Φοβάμαι, όμως, πως εξαντληθήκατε από το περπάτημα».

«Το αντίθετο, κύριε. Είναι μια όμορφη, φεγγαρόλουστη νύχτα, με τόσο γλυκό καιρό. Απόψε δεν πρόκειται να πλυσίσω το τζάκι σας».

«Ναι, αλλά πρέπει να είχε πολλή υγρασία και λάσπες. Ελπίζω να μην αρπάξατε κανένα κρυολόγημα».

«Λάσπες, κύριε! Δείτε τα παπούτσια μου. Ούτε ίχνος».

«Παράξενο, εδώ είχαμε δυνατή βροχή. Για μισή ώρα έβρεχε καταρακτωδώς, όταν παίρναμε το πρωινό μας. Θεώρησα πως ίσως έπρεπε να αναβάλουν τον γάμο».

«Παραμπιπόντως, παρέλειψα να σας συγχαρώ. Παρότι γνωρίζω πόσο πρέπει να χαρήκατε και οι δύο, το παρέλειψα. Ελπίζω να πήγαν όλα καλά. Πώς αντιδράσατε; Ποιος από τους δυο σας έκλαψε περισσότερο από συγκίνηση;»

«Α, καημένη δεσποινίδα Τέιλορ! Θλιβερή ιστορία!»

«Καημένοι κύριε και δεσποινίδα Γούντχαουζ θα έλεγα, παρά καημένη δεσποινίδα Τέιλορ. Ξέρετε πόσο εκτιμώ εσάς και την Έμμα, αλλά όταν έχει κανείς να επιλέξει ανάμεσα στην εξάρτηση και στην ανεξαρτησία – ούτε συζήτηση! Και εν πάση περιπτώσει, καλύτερα να έχεις έναν να φροντίζει παρά δύο».

«Ειδικά όταν ο ένας από τους δύο είναι τόσο περίεργος και ιδιόρρυθμος» είπε η Έμμα σκανδαλιάρικα. «Αυτό σκεφτόσασταν και θα το λέγατε, αν δεν ήταν παρών ο πατέρας μου».

«Νομίζω ότι έχεις απόλυτο δίκιο, καλή μου» είπε ο κύριος Γούντχαουζ αναστενάζοντας. «Φοβάμαι πως κάποιες στιγμές είμαι πράγματι περίεργος και ιδιόρρυθμος».

«Καλέ μου μπαμπά! Δεν εννοούσα εσάς, ούτε και ο κύριος Νάιτλι θα μπορούσε ποτέ να σκεφτεί κάτι τέτοιο. Πώς σας πέρασε από το μυα-

λό αυτή η ιδέα! Α, όχι! Τον εαυτό μου εννοούσα φυσικά. Όπως ξέρετε, στον κύριο Νάιτλι αρέσει να μου βρίσκει ελαττώματα, για να με πειράζει – στ' αστεία φυσικά. Πάντα εκφραζόμαστε ανοιχτά μεταξύ μας».

Και πράγματι, ο κύριος Νάιτλι ήταν ένας από τους ελάχιστους ανθρώπους που ήταν σε θέση να διακρίνει τα ελαττώματα της Έμμα Γούντχαουζ και ο μόνος που της τα επισήμαινε. Αν και αυτό δεν ήταν και τόσο ευχάριστο για την Έμμα, ήξερε πως ήταν λιγότερο ευχάριστο για τον πατέρα της, που δεν μπορούσε ούτε να διανοηθεί πως υπήρχε άνθρωπος στον κόσμο που δεν θεωρούσε την κόρη του τέλεια.

«Η Έμμα γνωρίζει πως δεν την κολακεύω ποτέ» είπε ο κύριος Νάιτλι «αλλά δεν είχα εσάς τους δυο κατά νου. Η δεσποινίδα Τέιλορ είχε συνηθίσει να έχει δύο άτομα να φροντίζει, ενώ τώρα θα έχει μόνο ένα. Είναι, λοιπόν, πολύ πιθανόν να είναι καλύτερα τώρα».

«Λοιπόν» είπε η Έμμα κάνοντας μια προσπάθεια να αλλάξει θέμα. «Θέλετε να μάθετε για τον γάμο; Με χαρά να σας τα διηγηθώ όλα. Όλοι ήμαστε άμεμπτοι. Όλοι οι καλεσμένοι ήρθαν στην ώρα τους, με τα καλύτερά τους ρούχα. Ούτε ένα δάκρυ, σχεδόν ούτε ένα λυπημένο πρόσωπο. Ξέραμε πως δεν θα μας χωρίζει παρά μισό μίλι απόσταση και πως μπορούμε να συναντιόμαστε καθημερινά».

«Η αγαπητή μας Έμμα τα δέχεται όλα» είπε ο κύριος Γούντχαουζ. «Στην πραγματικότητα, κύριε Νάιτλι, είναι στεναχωρημένη που έχασε τη συντροφιά της δεσποινίδας Τέιλορ. Είμαι σίγουρος ότι θα της λείψει πολύ περισσότερο απ' όσο νομίζει».

Η Έμμα απέστρεψε το πρόσωπό της, έτοιμη να βάλει τα κλάματα αλλά και να χαμογελάσει.

«Μα είναι αδύνατον να μην της λείψει τέτοια συντροφιά» είπε ο κύριος Νάιτλι. «Αν δεν συνέβαινε αυτό, δεν θα είχαμε για τη δεσποινίδα Τέιλορ την εκτίμηση που της έχουμε. Ωστόσο, ξέρει πόσο καλό είναι

για κείνη αυτός ο γάμος, πόσο όμορφο είναι για μια γυναίκα στην ηλικία της φίλης της να κάνει το δικό της σπιτικό και πόσο σημαντικό είναι να νιώθει οικονομική ασφάλεια, συνεπώς δεν μπορεί παρά να παραβλέψει τη δική της θλίψη και να χαίρεται. Όλες οι φίλες της δεσποινίδας Τέιλορ πρέπει να χαίρονται με αυτόν τον τόσο επιτυχημένο γάμο».

«Ξεχνάτε έναν ακόμα λόγο που έχω για να χαίρομαι» είπε η Έμμα «και μάλιστα πολύ σημαντικό: το συνοικέσιο ήταν δική μου ιδέα. Το γεγονός ότι πριν από τέσσερα χρόνια γνώρισα τον κύριο Γουέστον στη δεσποινίδα Τέιλορ αποδείχτηκε πολύ καλή ιδέα, αν μάλιστα σκεφτεί κανείς ότι πολλοί έλεγαν πως ο κύριος Γουέστον δεν σκόπευε να ξαναπαντρευτεί. Αυτό και μόνο με αποζημιώνει για τα πάντα».

Ο κύριος Νάιτλι την κοίταξε κουνώντας το κεφάλι του, ενώ ο κύριος Γούντχαουζ της είπε γλυκά: «Αχ, καλή μου! Μακάρι να μην έκανες συνοικέσια ούτε και προβλέψεις. Ό,τι λες γίνεται τελικά. Σε παρακαλώ, όχι άλλα συνοικέσια».

Έμμα

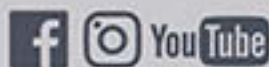
Σέα, όμορφη, ευφυής και ανεξάρτητη, η Έμμα Γουν-χάουζ είναι απόλυτα ικανοποιημένη με τη ζωή της και δεν έχει καμία ανάγκη τον έρωτα ή τον γάμο. Έχει αποφασίσει να μην παντρευτεί και περνάει τον καιρό της συντονίζοντας τις ερωτικές υποθέσεις των γνωστών της. Τίποτα δεν απολαμβάνει περισσότερο από το να παρεμβαίνει στην αισθηματική ζωή των άλλων.

Όστόσο, όταν παραβλέπει την προειδοποίηση του καλού της φίλου, κυρίου Νάιτλ, και επιχειρεί να κάνει ένα συνοικέσιο για τη Χάριετ Σμιθ, την προστατευόμενή της, το σχολαστικά σχεδιασμένο σχέδιό της σύντομα θα αποκαλυφθεί με απρόβλεπτες συνέπειες για την ίδια. Θα συνεχίσει η Έμμα να έχει τις ίδιες αντιλήψεις για τον έρωτα και τον γάμο;

Το μυθιστόρημα της Τζέιν Όστεν για τη νεανική επιπολαιότητα, με τη γοητευτική πρωταγωνίστρια, την πνευματώδη και διεισδυτική εξερεύνηση των σχέσεων είναι το αριότερο έργο της. Ένα διαχρονικό κλασικό μυθιστόρημα –φρέσκο, αστείο και αιχμηρό– όσο την εποχή που γράφτηκε.

«Το αριστούργημά της, ένας συνδυασμός της σπιριτάδας που συναντάμε στα πρώτα της βιβλία με μια βαθιά ευαισθησία».

Robert McCrum, *Observer*



www.minoas.gr



9 786180 214888
ISBN 978-618-02-1488-8

ΚΩΔ. 31238